

Nr 20

Av herr Andersson i Örebro m. fl., *angående företagareföreningarnas utlåning till industri- och hantverksföretag.*

(Lika lydande med motion nr 16 i Första kammaren)

I den verksamhet som bedrivs av landets företagareföreningar utgör de lån och lånegarantier, som lämnas till industri- och hantverksföretag, ett värdefullt komplement till kreditinstitutens långivning.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse nr 372 den 3 juni 1960 med tillägg av Kungl. Maj:ts kungörelse nr 102 den 23 april 1965, i vilka återfinnes bestämmelser beträffande statligt kreditstöd till hemslöjd, hantverk och småindustri, har beträffande de av företagareförening utlämnade lånen föreskrivits, att till en och samma sökande kan lån beviljas till högst 50 000 kronor eller i fråga om lån till maskiner 75 000 kronor. Om särskilda förhållanden föreligger, kan lån beviljas till högre belopp, dock endast under förutsättning av kungl. kommerskollegii godkännande.

Med hänsyn till den allmänna kostnadsutvecklingen och de ökade krav på maskinutrustning och ändamålsenliga lokaler som i dag ställes på industrien, därvid inte minst på småindustri och hantverk, måste de i ovan nämnda kungörelse angivna lånegränserna anses alltför snäva.

För att i någon mån belysa kostnadsutvecklingen i vad det gäller industribyggnader och maskiner kan följande jämförande uppgifter lämnas avseende den 1/1 1960 och 1/7 1966.

Enligt Svenska skadeföreningens värdeindex för fabriksbyggnader och maskiner uppgår kostnadsstegringen för fabriksbyggnader till cirka 40 procent och för maskiner till cirka 30 procent under nämnda tidsperiod. För specialmaskiner och utländska maskiner torde kostnadsökningen vara betydligt större.

I företagareföreningarnas utlåning avspeglar sig de ökade investeringskostnaderna i att medeltalet för de av föreningarna beviljade lånen ökat från cirka 24 000 kronor år 1960 till cirka 35 000 kronor år 1965. Härvid bör anmärkas att föreningarnas tillgång på lånemedel varit en dämpande faktor.

Då statens hantverks- och industrilånefond tillförts belopp av sådan storlek att föreningarnas behov av lånemedel kan tillgodoses på bättre sätt än tidigare, kan en höjning av lånegränsen även från denna synpunkt anses motiverad.

Som ytterligare skäl för en höjning av lånegränsen kan anföras att i nuvarande kreditläge svårigheter föreligger att erhålla såväl bottenkredit som statligt industrigarantilån i bank vid finansieringen av en fabriksbyggnad. En höjning av lånegränsen för företagareföreningarna skulle utan tvivel underlätta finansieringen av mindre fabriksbyggnader.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att de i kungl. kungörelsen av den 3 juni 1960 nr 372 med tillägg av kungl. kungörelsen nr 102 den 23 april 1965 angivna gränserna för företagareförenings utlåning må höjas till 150 000 kronor och att i samband därmed de f. n. olika maximigränserna för lån till maskiner slopas.

Stockholm den 12 januari 1967

Sven G. Andersson (fp)

Bengt Sjönell (cp)

Hans Nordgren (h)

M. Berglund (fp)
